

рене до провадийската колония за непослушание и неподчинение на известни актове на републиката¹⁾). Документирани сж отъ това време голѣми спорове и различия между дубровчанитѣ въ Провадия, въ връзка съ уреждане на тѣхни имотни интереси. Следъ смъртта на търговеца Николо ди Джиовани неговия слуга претендиралъ да получи голѣми суми и запориралъ останалитѣ стоки на господаря, затова отъ Дубровникъ съвета разпоредилъ на 6 февруарий 1620 г. да се плати възнаграждението му, като остатъка отъ стокитѣ се предадатъ на наследниците на търговеца, а сжщевременно се избѣгватъ за въ бждеще подобни произволи²⁾). Републиката е държала винаги, щото дубровчанитѣ въ Турция да прибѣгватъ само до отечественото правосъдие. Правото на сждебна екстериториалностъ на дубровнишкитѣ колонисти било винаги гарантирано съ търговскитѣ и политически договори, които Дубровникъ сключвалъ съ всички владѣтели на Балканския полуостровъ. Затова републиката изрично запрещавала на своитѣ поданици да се отнасятъ за разрешение на взаимнитѣ си спорове до турскитѣ сждилица³⁾). Презъ 1619 г. въ Провадия станали голѣми разпри между нѣкои търговци, заради собствеността на една кжща. И понеже нѣкои отнесли спора предъ турскитѣ сждилица, републиката разпоредила да бждатъ глобени съ 500 талера — сума твърде голѣма за времето⁴⁾).

По-подробни сведения за развитието на дубровнишката търговия въ Провадия сж запазени въ една релация на католишкия архиепископъ отъ Антивари, Пиетро Мазареки. Той разказва, че частъ отъ дубровнишкитѣ търговци отъ Русе и другаде отивали да закупуватъ биволски и волски кожи, които изпращали въ Провадия, гдето имало 10—15 дубровнишки търговци; общия брой на дубровчанитѣ, заедно съ младежитѣ достигалъ до 40 души и повече. Тѣ подѣржали единъ капеланъ⁵⁾). Това установява по единъ положителенъ начинъ, че Провадия билъ центъръ на търговията въ тази частъ на полуострова и то специално за кожи. Този градъ билъ главното тържище на дубровнишкитѣ търговци отъ цѣла северна Бѣлгария и затова колонията дубровчани била най-многочислена. Презъ 1636 г. единъ отъ виднитѣ провадийски търговци — Николо Златани е написалъ своето завещание. Малко следъ това той починалъ въ София, вѣроятно вече като мѣстенъ търговецъ. Отъ текста на завещанието, обаче се разбира, че той оставилъ своя кжща въ Провадия, а въ София живѣлъ подъ наемъ⁶⁾). Златани изнасялъ кожи, а внасялъ платове. Отъ други източници се разбира, както и по-горе се спомена, че той е търгувалъ на съдружнически начала съ Дубровникъ и Анкона⁷⁾). Презъ 1635 г., бидейки въ тѣсни

¹⁾ п. т. f. 136V^o.

²⁾ п. т. f. 174V^o.

³⁾ п. т. т. 42 f. 247V^o; т. 43 f. 24, 105V^o.

⁴⁾ п. т. т. 43 f. 172.

⁵⁾ „a Russi et altri luoghi nominati, ovè qualche giovane dei mercanti che vа comprando cuoi di buffali di bovi conducendoli a Provato, dove saranno dieci o quindici mercanti di Ragusa, i quali con i loro gioveni arriveranno al numero di 40 anime al più; questi mantengono un cappelano ...“ Fermentžin, ц. с. 31.

⁶⁾ „Tengo in Provato una casa ... Dico che la casa qui in Soffia dove habito per essa ho pagato per apieno l'affitto per tutto il di Agosto prossimo venturo“. Test. т. 61 f. 121.

⁷⁾ Div. not. т. 134 f. 19V^o (отзадъ на тома).